

Предъ него се открива изгледа на дълъгъ булевардъ, съ високи тополи отъ дветѣ страни; виждаха се покривитѣ на безброй къщи, наредили се къмъ полето; а тамъ въ далнини се мѣрка Балкана съ стрѣмни плешави хълмове.

Отъ къмъ тополитѣ се разнесоха гракания на подплашени гарвани; после се мѣрнаха на орлякъ, извили се къмъ ближната гора. Петъръ Габара се загледа отѣхъ: тия чернокрили тежки птици, сякашъ бѣха неговитѣ черни мисли. Ржката му неволно се протегна къмъ дръжката на прозореца и го отвори. Свежъ въздухъ хлуйна въ стаята и струя прѣсенъ лъхъ обгали челото му. Следъ малко пламнаха електрически крушки, наредени като огърлица по правата улица; сияние трепна надъ тъмнѣещи покриви, надъ които димятъ кумини и до ушитѣ запрелита оня притѣпенъ шумъ, който непрестанно витае надъ многолюднитѣ градове отъ ранно утро до късна полунощъ. Вслушалъ се, различава пискливи изсвирквания на локомотиви, скрипливъ екотъ на трамваи. . . Голѣмия градъ тътнѣеше; гъмжене на проходяща тѣлпи; тътени на файтони и кола; подсвиркване на автомобили; прегракналъ крѣсъкъ на вестнико-продавачи. . . и кой знае още какви неомѣлвки и звукове на онова, което се лута и дири, което чезне и въздиша, вълнува се, затихва, ала никога не престава.

Мръкна се.

Балкана се потули въ спусналата се надвечеръ мъгла; улицитѣ свѣтнаха, озарени отъ искряще електричество. Града зарѣе въ светлина, а въ стаята на Габара бѣ мракъ. Тъмно е, а не му се иска да отвърне електрически ключъ на своята лампа. Въ здрача нѣкакъ по-леко му е на душа. Кога въ душата е тъмно — външната свѣтлина причинява болка. Ала той чувствуваше въ страданията утѣха и дирѣше страданията. Всѣки споменъ бѣ едно страдание за него и съзнател-